

Czakó Gábor

Rémmesék

A bal orca

Pál atya apró termete elmerült a bőrfotel öblében. Semmi jelét nem adta annak, hogy ifjúkorában Magyarország dzsiu-dzsicu bajnokának járó aranyérmét viselte. Története azonban összefüggött sportolói múltjával. Is.

– Történt, hogy Bécsben ballagtam a belváros egyik csöndes mellékutcájában a bőrröndömmel. A néptelen utcában egyszer csak előttem termett egy bőrdzsekis alak, és a pénzemet követelte. Hogy nyomatékot adjon szavának, akkora pofont kevert le, hogy kiesett a kezemből a csomagom.

– Ó! – kiáltott föl Szépasszony.

– Utána odanyújtotta a pofozkodónak a bal orcáját is? – idézte szabadon Lukács evangéliumát Barna adjunktus.

– Így igaz – bólintott Pál atya.

– És megkapta a bal fülest is? – érdeklődött a tudomány papja.

– Meg ám, rendesen.

– És aztán? – Szépasszony egészen kipirult az izgalomtól.

– Aztán? Aztán összecsomagoltam a nyugtalan embert a bőrdzsekijébe.

Civil kurázsi

– Az én falumban bátyámat, Bill bácsit a Mindenható közelijének tartják – kezdte Rezesorrú Drámaíró. – Ő az, akinek csak szólni kell, hogy a dolgok elintéződjenek.

– Vagy nem – szúrta közbe epésen Barna adjunktus.

– Vagy nem, bizony, olyan is akad, ám ha valaki köré a Mindenhatóhoz való közelség legendája szövődik, akkor a sikertelen esetek kitörlődnek a köztudatból. Nos, ha szabadna folytatnom a történetemet...

– Hogyne volna szabad! – Szépasszony almás pitét tett Rezesorrú Drámaíró tányérjára, aki közben megerősítette magát egy korty Grefi-féle decsi kékfrankossal.

– Tehát. A decsi vasútállomásra vezető járda fölé mogyoróbokor hajlik. Jó mélyen, úgyhogy az úttestre szorítja a vonathoz igyekvőket. Szorítaná, ha nem épült volna oda korlát. Egy esős napon bátyám éppen arra járt, amikor egy apró emberke küzdötte át magát a víz súlyától még mélyebbre bocsátkozott lombokon. Nagyot prüszkölt a túloldalon: Látod, látod! Tenni kellene ez ellen

valamit. Ni, milyen kicsi vagyok, s mégsem férek el alatta! Egészen kipirult az arca. Szerintem le kéne vágni néhány ágat. Szólni kellene az állomásfőnöknek, hogy tegye meg, vagy adjon egy fűrészt. Érted?

Bátyám bólintott.

A kis ember ekkor egészen közel hajolt hozzá. Köszönöm! Ujját az ajka elé tette. De aztán: Pszt! Nem én mondtam! Engem nem is láttál!

Csodaszer

Szépasszony kertjében fura, fenyőmanószzerű növénykéek növegettek. Zöldek, mi több, örökzöldek voltak, ám mindössze három arasznyiak, és egyetlen, függőleges ágat hajtottak, amely minden sorban négy-négy, egymásra merőleges túlévéllel büszkélkedett.

– Mi ez? – kérdezte Rezesorrú Drámaíró, midőn a társaság sereghajtójaként kilépni készült a kapun. Éppen a kapubálvány és a járda kicsi szünetében tört föl egy ilyen furcsa növényke.

– Vakondúzó fű – felelte Szépasszony. Újéktól kaptam, akik itt föntebb a második szomszédaim. Ők rendkívül szorgalmas olvasók, de nem a maga műveit, hanem a hirdetési nyomtatványokat böngézik. Lelkesednek az újdonságokért, és mindegyiket kipróbálják. Egy tövet hoztak tavasszal, de már mindenütt fölütötte a fejét. Szívesen adok magának is. Hozzam az ásót?

– Hm, hm – dörmögte Rezesorrú Drámaíró, s inkább lehajolt a különös növényhez. – És amióta ez a micsoda megtelepedett a kertjében, azóta nincsen vakond? – Fölállt, körülnézett a hold és a kerti lámpa kettős világításában.

Szépasszony búcsúpusztit nyomott vendége arcára.

– Azelőtt sem volt.

Emelkedés

A köd kihömpölygött a kertből, és fák csupasz ágainak hegyén tízezer apró gyöngyöt hagyott maga után, mint valami tékozló herceg. Laci doktort a látvány mesélésre készítette.

– Bizonyára tudnak róla kedves barátaim, hogy a gyógyszereknek rendszerint van valamilyen kellemetlen mellékhatása.

– Kellemes viszont véletlenül sincs – Barna adjunktus megjegyzése oly epésre sikeredett, hogy Édesszájú Lóorvos még két cukrot tett a kávéjába.

– Dehogynem! Akad olyan is – folytatta Laci doktor. – Például egy szívgyógyász kísérőpapírjára is ráírta a gyártó, hogy „enyhe potenciálnövelő.” A dolognak természetesen hamar híre kelt a betegek között, és jöttek egyre-másra, hogy írjam föl nekik ezt a bizonyos szert. Beállított hozzám régi osztálytársam is, Ferdinánd, az óvatos, aki már a gimnáziumban úgy vett levegőt, hogy előbb megkóstolta. Persze, ő is ezt a gyógyszert óhajtotta, de előtte tájékozódni akart, mégpedig a maga módján. Részletesen kifaggatott, hogy az esetleges váltás nem árt-e meg majd a szívének, mit ír erről a szakirodalom? Megnyugtattam. Te, saját

magad, szeded? Mondtam, hogy igen, bizony, az infarktusom óta rászorulok. No és bevált? Egyelőre semmi panaszom. No, de... kissé zavarba jött, de nem segítettem neki a fogalmazásban. Megbirkózott a földadattal. Igaz az a hír, hogy növeli a férfierőt? Hogyne. Ez adatszerűen igazolható? Természetesen. Nekem azelőtt -3 volt a potenciálmutatóm, s azóta, amióta használom, nulla.

Jogkövetés

A fejlett, demokratikus magyar jogállamiság 2005-ös esztendejének szilveszterén, annak is a délutánján, Szépasszony óvatosan korcsolyázott piros autójával a főváros hó- és jéglepte kátyúin. A kies Hévízi út sarkán megállította a rendőr. Mégpedig két rendőr, vegyes páros, egy fiú, egy lány. Kedvesek, fagytól piros arcúak, mosolygósak és óvatosak: tudták előre, hogy Szépasszony igazoltatásában nem rejlik semmi kockázat. Kezdők voltak, de haladók is, tudták, hogy más a helyzet egy, a társadalmi igazságosságot kifejező terepjáróval vagy élenjáró politikai összefüggéseket sejtető mercivel.

Szépasszony készségesen állt rendelkezésükre, mutatta iratait, s csevegésbe bocsátkozott velük: – De örülök maguknak! Szilveszterkor különösen szeretek rendőrt látni az utcán.

A közegpáros lányabbik fele megköszönte a bókot.

Szépasszony folytatta.

– Nemcsak az ilyenkor elvaduló részekre gondolok, hanem a petárdázókra, akik megőrjítik az állatokat ezen az éjszakán; teli van a város menekülő kutyákkal, halott madarakkal, amelyeket a durrogtatók kiriasztottak a fészkükből, és szászámra pusztulnak el. Nagyon helyes, hogy betiltották ezt az örületet, remélem, elkapják a szabálysértőket.

Most a rendőrosztag fiúsabb fele válaszolt:

– Én is fogok petárdázni.

Szépasszony nem kapott levegőt. A rend őre visszaadta az iratokat, mosolygott, szalutált, és további jó szilvesztert kívánt.

Két lépés

Levente költő világéletében szelíd ember volt, udvarias, finom és mértékletes, akár a költeményei, melyeknek tökéletesre csiszolt képeinek a mélyén csöndesen izzott a lelke.

Most éppen tokajit kortyolt Szőlősgazda mádi kertjéből: szerette a finom borokat, de mindössze egy pohárral, s azt is szigorúan esténként. Most éppen estére hajlott, tehát a napszak megfelelt, s a száraz számorodni illetett is történetéhez.

– A minap egy boltba mentem, már nem is tudom miért, mert az eset annyira földúlt, hogy el is felejtettem, hogy mit akartam venni. Az üzlethelyiségnek az alakjára emlékszem: hosszadalmas hurkaként nyúlt be az épületbe. Hátul, a mélyben egy vénasszony magyarázott valamit az eladónak, hihetetlen sebes-

séggel pörgő nyelvvel. Már azt hittem, megfullad, amikor végre levegőt vett. Vesztetre ekkor felém fordult, s most rám zúdította papagájszónoklatát, ami Kádár Jánosnak és korának dicséretéből állt – ismét a végkimerülésig.

– Nincsen hordó, ami ki ne ürülne egyszer – jegyzé meg Szőlősgazda tapasztaltan.

– Nincsen bizony – bólintott a költő. Az idős agitprop anyóka újra levegővételre szorult, s ekkor mesélni kezdtem neki: Képzeld, asszonyom, hogy sétál az úton, s egyszer csak hopp, bal lábbal térdig merül egy hatalmas szarba. Alig húzza ki a lábát, s lép párat, a jobb lába is elmerül ugyanabba az anyagba. Mondja asszonyom, ön okos dolognak tartja visszasírni az előbbi szart?

Karrier

Szépasszony társasága őszi sétát tett a kertvárosban, ahol valamikor tanítók, mozdonyvezetők és banki hivatalsegédek építettek tisztviselői telkeken takaros házacskákat meghitt lugasokkal, cseresznye-, barack- és körtefákkal, melyeket gondosan metszegettek-oltogattak. Az eleinte is szerény méretű kerteket az idő, a haszonremény és az ízléstelenség azóta kikezdte, s aprózódtak, ahogy csak bírtak. Az abrosznyi telkeken újabb házakat húztak egyes vállalkozók, s bizonyára vevőt is reméltek, noha a fal és a kerítés közé már egy pingpongasztal sem fért el.

Az egyik építkezés előtt cigánylegény tolt a talicskát. Amikor meglátta a lassan vonuló társaságot, fölpattant a raklaphalomra, és szavalni kezdett:

– Talpra cigány, hí a haza,
itt az idő, most vagy soha!

A cigányok Istenére esküszünk, esküszünk,
hogy rabok tovább nem leszünk!

A mosolygó arcokat biztatásnak véve egy Petőfibe oltott Tarczán-üvöltésével közönsége karjai közé vetette magát:

– Jézus vagyooook!